

2003
vasaris

ANDAI

Nr. 005

NEAPIBRĖŽTO LAIKO PERIODINIS LEIDINYS

KAINA SUTARTINĖ

Laimėk
Nontoxic'ų albumą
„Geidžiamiausi
šlageriai” su grupės
narių parašais!!!
15 psl.

LABAS RYTAS

Nepykite už tokį pasveikinimą – jaučiuosi kaip atsibudusi po savaitę trukusio sapno – Šimtadienio sapno. Dėl Jūsų viskas, mielieji ketvirtokai... Ne viskas išėjo taip, kaip tikėjomės, ne visas idėjas įgyvendinome iki galo, tačiau, patikėkite, stengėmės. Ačiū, kad įvertinote mūsų triūšą. Norėčiau priminti, kad vakarinių apdovanojimų metu mažuosius pegasiukus gavo tik keletas iš Jūsų, nors anketose buvo paminėta daug pavardžių. Tad tebūna tie simboliniai raktai, kuriuos įteikėme ryte, apdovanojimas kiekvienam ketvirtakursiui, nes Jūs tikrai visi esate nepakartojami, nė vieno nenorėtume užmiršti.

Na, o šiame „Andų“ numeryje susikaupė straipsniai apie įvairiausių renginius – pradedant skaitovų konkursu, baigiant tuo pačiu Šimtadieniu. Ypač smagu, kad galime pristatyti Licėjaus žurnalistikos būrelį (įkurtą mok. V.Gudalienės iniciatyva) lankančių pirmakursių darbus. Gerai, kai yra dirbančių, rašančių, galinčių pagyventi laikraštį žmonių. Kas žino, gal po metų kitų „Andų“ puslapiai bus jau jų teritorija... Tiesą pasakius, tai jūsų visų teritorija, ir man niekada nenusibos to kartoti! Rašykite, siųskite, pradžiuginkite redakciją.

Tiek šįkart. Didieji metų renginiai baigėsi, ketvirtokams beliko 100 dienų iki finišo (ir naujo starto), gyvenimas tęsiasi. Iki kito numerio!

Barbora Drąsutytė

Vyr. redaktorė:

Barbora Drąsutytė.

techninis redaktorius:

Vilius Rutkauskas.

stilistė:

Gabrielė Čibiraitė.

straipsnių autoriai:

Kotryna Drąsutytė (1^a).

Monika Kokštaitė (1^b).

Jogilė Ulinskaitė (1^b).

Rūta Makutėnaitė (1^b).

Rimantė Mizaraite (3^a).

Aivaras Žilvinskas (3^c).

Milda Tylaitė (3^c).

Mykolas Kolyta (3^c).

Indrė Zapolskytė (3^c).

Viktorija Gečytė (4^d).

kryžiažodis:

Mykolas Baltrūnas (3^a).

klaidas taisė:

Asta Karaliūtė.

el.paštas: andai@licejus.lt

spausdino spaustuvė:

3. Šimtadienis

4. Bus tų tortų!

5. Prezidento žodis

6. DJ's

Jie tiesiog buvo

7. Apie Perkūną ir ilgą lietu

8. Antanas Gailius: „visą mano

gyvenimą užima gyvenimas...“

10. „Savo pašaukimu laikau

tikybės mokytojo darbą“

11. Pirmakursiai šlovina licėjų,

mokytojus ir...

12. Ranką ištiesk, nykštį atlenk ir ... pirmyn!!!

14. Foto sesija: Žirafos

15. KRYŽIAŽODIS

16. Išminties perliukai (be komentarų)

Reklama

Turinys...

Laikraštis leidžiamas Vilniaus licėjuje ir platinamas jo bendruomenės nariams.

Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su straipsnių autorių nuomone.

Šimtadienis

Licėjus kasmet (lyg iš tikrųjų būtų stebuklingas) trumpam pameta savo mokyklinį žavesį ir sutvarka nekasdieniškomis spalvomis. Šiomet didieji jo langai skelbė: Miestas Mūsų. Sulig pačiais pirmaisiais žingsniais netikėtai pajutau savo aristokratišką prigimtį ir gavusi didelį raktą nuskubėjau praverti miesto durų.

Licėjiškėse visą dieną mačiau besišypsiančius veidus. Ketvirtokai vaikštinėjo Licėjaus koridoriais: vieni atkakliai rausėsi drabužių ir aksesuarų krūvose, puošėsi, kiti puolė į bažnyčią melstis arba tuoktis, o išėję iš jos nusidėję miestelėnai galėjo nusipirkti indulgencijų (deja, dideliame visų nusivylimui, ištvirkimas buvo tądien už pinigus neatleidžiama nuodėmė...) Nesuvaldomos merginų akys krypo įvairiaspalvių gėlių link, atsispirti buvo išties sunku. Na, galbūt gaila tik ne visų pastebėtos trečiakursių idėjos – gėles nešti į kiemelyje buvusias kapinaites. Nedaug ten jų buvo (daug daugiau galima buvo pastebėti merginų rankose).

Kai užbėgau į antrąjį aukštą tą rytą ir iš ipročio sušukau ten vaikštinėjusiems „labas rytas!“, išgirdau savotišką atsakymą: „labanakt...“ Iš pradžių pamaniau, kad jie galbūt iš nuovargio tokie šmaikštūs pasidarė, bet netrukus supratau, kur papuoliau – lovų, žvakių, pliušinių žaislų, pagalvių ir pižamų apsupty skendėjo miegamieji miesto rajonai. Prisipažįstu, jog visuomet svajojau apie lovą Licėje, o išvydus tiek daug jų prieš akis rodė, kad visos svajonės staiga ėmė ir išsipildė (gaila tik, jog jos po to taip greitai išnyko...)

Licėjiškių pogrindyje radau raudonuosius kvartalus ir daug įvairiausių azartinių žaidimų. Pati nebuvau nei aktyvi lošėja, nei šiaip

dažna šitų vietų lankytoja, tačiau daugelis ketvirtokų pertraukas praleido būtent ten, linksminamiesi ar tiesiog bandydami išlošti kuo daugiau pinigų (intensyvus pasiruošimas aukcionui). Na o išvargę lošėjai galėjo užsukti į smuklę, numalšinti savo troškulį ar paprasčiausiai atvėsti (smuklėje buvo žvarboka). Toliau šviesi ir šiaudais pasidabinusi visų laukė valgykla. Ech, o kur dar tie laši-

atidarė pirmąjį langelį, taip pradėdamas skaičiuoti mūsų „kilometrus iki kito miesto“. Žiaurus mechanizmas tas laikrodis, tačiau jam, rodos, nebuvo lemta ilgai džiaugtis licėistų dėmesiu ir saulės šviesa: šiuo metu jis jau stovi 115 kabinete su nukritusiu ciferblatu (kažkam užkliuvo ar tiesiog konstrukcija neišlaikė?..) Iškart po to vyko aukcionas, sukėlęs pinigų prisirinkusių ketvirtokų (ir ne tik) aistras.

Galų gale dieninė šimtadienio dalis baigėsi šių dienų miestiečiui gyvybiškai svarbiu klausimu: kas laimės milijoną? Šmaikštūs klausimai, netikėti atsakymų variantai, sutrikę dalyviai bei žavios šokėjos pertraukų metu buvo visa, ko reikėjo. Trumpiau tariant, buvo smagu.

Vakare Licėjiškes užplūdo prisiminimai. Trečiakursiai pasirinko savotišką taktiką: bandė sugraudinti ir priminti mums mūsų jaunas dienas Licėje rodydami (arba vaidindami) ištraukas iš mūsų organizuotų renginių. Nustebau supratusi, kiek daug spėjome per tuos ketverius metus nuveikti ir kiek daug jau buvom spėję pamiršti. Taip pat jie pabandė imituoti ir keletą konkrečių ketvirtokų, pavyzdžiui:

Račį su legendiniais krikštynų sprogimais, Mykantą ir Buroką, didžiuosius visų laikų turistus, „Non Toxic“ su kruopščiai atkartota scenine choreografija ir kt. Taigi, galima sakyti, stebėjome save iš šono.

Pasibaigus vaidinimui, kai į sceną išriedėjo didžiulis tortas, salėje nuaidėjo įspūdingas sprogimas. Iškart buvo aišku, jog ne kas kitas, o tik pats Bačelis bus čia savo nagučius prikišęs (mano žvilgsnis nevalingai pakilo į viršų ir pradėjo atidžiai tyrinėti aktų salės lubas: ar nebus atsiradusių naujų skylių.

nukai su juoda duona...

Tiesa, nepaminėjau ir dar keletą įspūdingų pasilinksminimo vietų: pirties (mūsų mokytojai, pasirodo, - visokio amato žinovai, jų masažo ir gražių trečiakursių ketvirtokai vaikinai ilgokai negalėjo iš galvos išmesti), grožio salono (štai čia ir atsiskleidė mūsų didžiųjų vyrų svajonės apie išorinį grožį: iš salono jie išeidavo lakuotais nagais, pašiauštais plaukais ir įvairiomis tatuiruotėmis pasidabinę) ir foto ateljė (ačiū, turėsime mažytį prisiminimą).

Per pirmąją ilgąją pertrauką buvome pakviesti pasižiūrėti „rotušės laikrodžio“ atidengimo. Nuo jo Mykolas nutraukė juodą maršką ir

Laimei, šįkart nuostolių jaunasis Licėjaus (ex)pirotechnikas nepridarė, o ir tortų buvo dar daug ir labai skanių.

Galiausiai po trečiųjų vaidinimo ir mūsų testamento sceną užplūdo įvairiais muzikiniais instrumentais apsiginklavęs Karoliniškių bigbendas (šauni buvo muzika, šauniai pašokome...) Tarp jų atliekamų kūrinių buvo skel-

biamos nominacijos, dalinami apdovanojimai. Nors pačios nominacijos buvo gana simboliškos ir galbūt ne itin kruopščiai apgalvotos, būtina padėkoti trečiokams už įdomų pretendentų pristatymą bei gražius prizus. Na, bent jau man tai jie labai patiko.

Tokia, rodos, trumpa, tačiau įdomi ir linksma buvo toji miesto šventė (dar ir dabar mano spin-

telėje stovi vis nevystanti rausva popierinė gėlytė). Atsimenu, kaip šimtus kartų bandydavom įsivaizduoti, koks bus mūsų šimtadienis, o štai dabar viskas tiesiog ėmė ir baigės. Ką gi, turbūt telieka tvirtai pasakyti sau, jog laikas traukti toliau ir palikti Licėjiškių pievas jaunosioms kartoms šienauti. Kad ir kaip tai būtų sunku...

Viktorija Gečytė

Bus tų tortų!

Ant grindų besimėtantis šienas, ore tyrantis dūmų kvapas, susižavėjusių licėistų šūksniai, mišių giesmės... Štai toks vaizdas šimtadienio rytą pasitiko kiekvieną aristokratą bei eilinį Licėjiškių gyventoją. Koridoriuose-gatvėse buvo įsikūrusios parduotuvės, įvairios įstaigos, azartiniai lošimai bei kitos pramogos...

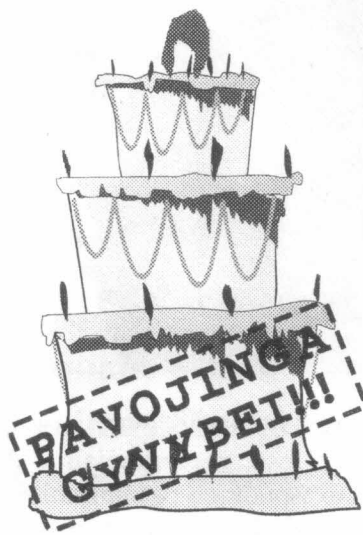
Buvo tikrai linksma. Daugelis renginio elementų, manau, pasisekė net su kaupu. Pavyzdžiui, bažnyčioje vykusios mišios sulaukė didelio dėmesio, ir daug kas į jas ėjo net po kelis kartus. Ižengęs į smuklę, pasijusdavai, tarsi tikrai būtum ne mokykloje, o kaime. Čia šokančios merginos susilaukė audringų plojimų ir prašymų pakartoti savo numerį. Valgykla atrodė pritrenkiančiai: nepapuošta neliko nė viena detalė.

Reikia pripažinti, kad trečiokai, likus savaitei iki šventės tiesiog apsigyvenę Licėjuje, tikrai pasistengė ir visiems – tiek ketvirtokams ir mokytojams, tiek kitiems licėistams - surengė puikią šventę. Vis tik tie, kuriems buvo šešios pamokos ar daugiau, pastebėjo, kad, vos iš Licėjaus išėjo ketvirtokai, miestas kaip mat užmigo – juk jie ir buvo pagrindinė gyvenimo dalis. Net gaila, kad viskas taip greitai prabėgo. Vos apėjome gatves, jau ir baigėsi rytas, dekoracijos buvo nuimtos, šienas iššluotas, o iš bažnyčios išneštas altorius.

Tiesa, buvo keletas ne visai pasisekusių rytinės dalies elementų. Pavyzdžiui, „Kas laimės prizą?“, po

pamokų (o kai kuriems – per pamokas...) vykęs šokių salėje, užsitęsė ilgokai, ir ant grindų sutūpusiems licėistams net kojas nuo tupėjimo paskaudo. Jei ne balionai, nukritę iš dangaus sunkią valandą, gal taip ir būtume išėję nusivylę...

Vakare aristokratai bei keletas rinktinių gyventojų susirinko į prabangų pobūvį. Aktų salė

buvo papuošta įspūdingai: prie sienų stovintys medžiai, salės gale sumūrytas namas bei visur degančios žvakės privertė pasijusti taip, tarsi būtume tikroje miestelio aikštėje. Deja, pačio vaidinimo metu būta ir nesklandumų: išsijungusi aparatūra vertė ketvirtokus rėkti be mikrofono, kuriam laikui dingo scenos apšvietimas, o, peršokus kompaktinės plokštelės grojamai muzikai, susipainiojo šokėjai, nors savo šokį, atrodo, buvo paruošę neblogai. Trečiokams koją pakišo turbūt ne

kas kitas, kaip laiko ir repeticijų trūkumas.

Taigi kas vyko vakare? Jei ryte skaitėte „g'Andų“ ketvirtą puslapį, greičiausiai susipažinote su trimis pabėgusiais iš kalėjimo kaliniais, be to, jų nuotraukos kabėjo ant kiekvienos sienos. Vakariniame spektaklyje jie ir buvo pagrindiniai veikėjai, ir žiūrovai sulaukė istorijos paaiškinimo: kaliniai pabėgo laiko mašinos pagalba, ir dabar ši juos mėtė po įvairius laikus: tai ketverius metus į praeitį, kai buvo krikštijami mylimi ketvirtokai, tai į jų rengtą mediumą ar krikštynas ar dar kur nors. Kiekvieną kartą salėje pakabintame ekrane išvysdavome to įvykio įrašą. Ši vakarinio šimtadienio dalis turbūt buvo viena iš efektyviausių - šitaip buvo apžvelgtas visas 11-osios laidos gyvenimas, be to, ir šiaip buvo linksma pasižiūrėti, ypač tiems, kurie to nematė. Pavyzdžiui, mes, fux'ai, su siaubu stebėjome, kaip buvo krikštijami dabartiniai ketvirtokai, ir teko pripažinti, kad mūsų krikštynos buvo nepalyginamai švelnesnės. Matyt, ketvirtokai prisiminė patirtą siaubą ir nutarė mūsų nebekankinti...

Ne vienam ašarą išspaudė ketvirtokų skaitytas Testamentas, kuriame buvo nepamirštas nei vienas jiems dėstęs mokytojas. Be to, ketvirtokai savitai ir kažkaip liūdnai ar rimtai atliko savo pasirodymą su butelių muzika - ši nuskambėjo tarsi atsisveikinimas su Licėjumi.

„Bus tų tortų!“ – po to, kai

įspūdingai sudegė ir susprogo milžiniškas Bačelio gamybos tortas, pareiškė sutrikęs miesto meras. Fejerverkai ant torto tikrai puikiai užbaigė vaidinimą, o ir tų tortų dar daugiau atsirado. Po kiek laiko ant scenos pasirodė Karoliniškių muzikos mokyklos bigbendas, kuris

ten buvo tikrai „į temą“. Per prtraukėles buvo pranešti I-III kursų apklausos rezultatai ir paskelbti sportiškiausias, balsniausias, artistiškiausias bei populiariausias ketvirtokai. Gal kiek apmaudu, kad nominacijose dominavo vis tie patys keli veidai - jokių

kitų ketvirtokų (o jų, tikime, yra puikių) licėistai neišrinko. Po to bigbendas visą vakarą grojo ir sėkmingai linksmino, kol galiausiai ketvirtokai iškeliavo į pirtį, o rinktiniai miestelėnai, pasisotinę tortais, taip pat išsiskirstė namo.

**Kotryna Drąsutytė ir
Monika Kokšaitė**

Prezidento žodis

Sveiki, nuo praeito prezidento žodžio tikrai nemažai dalykų nutiko. Praėjo žiemos atostogos, karnavalas ir viena svarbiausių dienų metuose - Šimtadienis. Jis parodė, kad mūsų kurse gausu talentingų žmonių, kurie nori ir gali daug ką nuveikti. Džiugu, kad į darbą įsitraukė bene visas kursas. Džiugu buvo matyti visus plūšant ir stengiantis iš visų jėgų. Džiugu, kad būtent šį kartą trečiokams netrūko svarbiausio dalyko – vieningumo, kurio anksčiau gal šiek tiek ir pritrūkdavo. Ačiū Jums. Norėčiau padėkoti ir tiems, kurie daugiausiai padėjo mums, trečiakursiams, rengti šią šventę:

Labai, labai ačiū mokytojui R.Jankauskui, kuris padėjo mums viskuo: pradedant techniniais dalykais ir baigiant patarimais ir vertingais pasiūlymais, kuris pasilikdavo licėjuje iki vėlaus vakaro ir padėdavo viskuo, kuo galėdavo, kuris turėtų būti pavyzdys tiems mokytojams, kurie išgirdę bet kokį moksleivio pasiūlymą, tegali pasakyti: o kam to reikia? Išties nuoširdus dėkui.

Labai ačiū mokytojai A.Karaliūtei, kuriai labai rūpėjo, kaip mums pasiseks šis renginys, davusiai daug patarimų ir padėjusiai sutelkti mus bendram darbui.

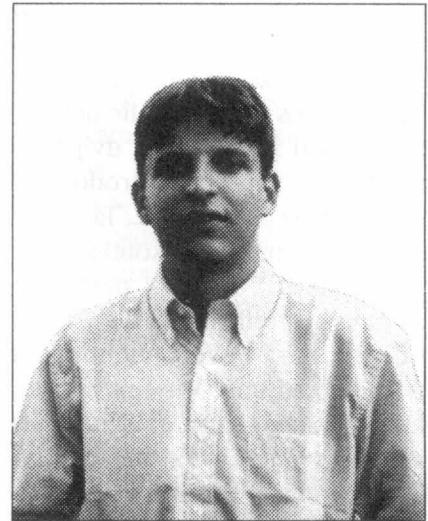
Taip pat ačiū ir mokytojoms A.Čekauskienei, G.Nagevičienei ir P.Bitinienei padėjusioms rūpintis techninėmis Šimtadienio pusėmis.

Dar ačiū J.Bačeliui, padėjusiam pirotechnikos srityje.

Deja rengiant Šimtadienį teko susidurti ir su kitokiais peda-

gogais, kurie savo poelgiais privertė šiek tiek susimąstyti. Keletas pavyzdžių iš informatikos mokytojų supratingumo: rytiniam renginiui reikėjo 1 kompiuterio. Gaila, kad iš 2 pilnai sukomplektuotų kabinetų neatsirado nė vieno, kuris galėtų būt paskolintas. Argumentas vienas, bet pritrenkiantis – „kam to reikia“ arba kad „valdžios politika moksleiviams kompiuterių neduoti“. Greitai galvoti informatikai ir surado išeitį – „atsineškite savo“. Ką čia bepridurti, pasakytų daugelis, bet aš turiu ką pridurti. Pridurti galima būtų tai, kad visi renginiai ant moksleivių ir vieno ar kelių mokytojų pečių gulti negali. Suprantama, kad kai kurie informatikai yra absoliutūs technokratai, nei kokių idėjų vertingų gali turėti, nei laiko, kuris suskaičiuotas megabaitais į priekį, bet tokiom, atsiprašant, smulkmenom, kaip kompiuterio paskolinimas ar 50 pakvietimų išspausdinimas patalkinti galėtų. O ir šypsena Mokytojos veide galėtų atsirasti ne tik renkant tuos 50 litų... Dėkui Aukštesnėms jėgoms, kad išeitis rasta buvo: radome Licėjuje mielą, draugišką mokytoją A.Daulenskienę, kuri kitaip nei kai kurie kiti orientuojasi REALIAME o ne VIRTUALIAME gyvenime, remia moksleivių iniciatyvas, o ne jas žlugdo, ir supranta tokių švenčių kaip Šimtadienis svarbą. Dėkui Jums, Mokytoja.

Kad ir kaip gaila savo pareigų Licėjuje nesupranta ne tik kai kurie pedagogai, bet ir dalis senatorių. Visos praeitos senato kadencijos gaudavo kvietimus į Šimtadienį. Ši negavo. Šiaip turėtų suprasti už ką,

deja, suprato ne visi. Ne visi senatoriai supranta, kad jiems yra suteikiamos ne vien privilegijos, kartu tenka ir šiokių tokių pareigų bei atsakomybės. Kai kurie vadovaujasi tokia logika: Aš senatorius, todėl einu į Šimtadienį. Deja ne, mielieji. Eisit tada, kai to užsitarnausit ir tie, kurie užsitarnausit. Bet nenusiminkit – juk yra dar tikrai nemažai laiko pasitaisyti, įrodyti sau ir kitiems, kad buvote išrinkti ne veltui. Tad ir norėčiau senatoriams Valentino dienos proga palinkėti daugiau meilės ir dėmesio savo pareigoms. Moksleiviams linkiu daugiau meilės savai mokyklai, mokytojams – nepamiršti, kad mokyklos gyvenimas nesibaigia pamokomis. Daug meilės visiems jums! „Mylėk save kaip nori kad kiti tave mylėtų“

Jūsų mylintis ir mylimas prezidentas

Mykolas Kolyta

P.S. Atsiprašau Tų, kurie galbūt rado progą įsižeisti. To tikrai nenorėjau.

DJ's

Kuo toliau tuo, labiau licėjuje aktuali tampa diskotekų problema. Jau praeitais metais buvo pastebėta, kad diskotekose apsilanko vis mažiau žmonių. Tačiau pernai buvo Jazz Pictures, todėl lankytojų skaičius sumažėjo dėl didelės konkurencijos. Šiomet Jazz Pictures nėra (tikėkimės dar atsigaus), bet žmonių vis tiek labai mažai. Tai kas gi vyksta? Kodėl taip yra? Šiais mokslo metais numatytos 7 diskotekos – tai trečdaliu mažiau nei pernai ir maždaug dvigubai mažiau nei užpernai. Atrodo, kad ši tendencija pranašiška... Tai kodėl gi niekas neina į tas diskotekas? Kai „Anduose“ buvo padaryta apklausa, ar reikalingos diskotekos licėjuje, visi beveik vienbalsiai tvirtino, kad taip. Visiems atrodo, kad diskotekų trūksta, tačiau į jas vaikšto vienetai. Tai keista, tuo labiau, kad šiemet netrūko eksperimentų: buvo diskoteka su buvusiais licėjaus didžėjais, techno party, diskoteka „Kad visiems būtų

geriau“. Nors techno diskoteka buvo tikrai aukšto lygio, buvo grojama ir kitokių stilių muzika, šis eksperimentas patyrė didžiausią fiasko. Taip atsitiko todėl, kad

tiesiog šiaip sėdėt mokykloj, pagert ir sakyt, kad licėjaus diskotekos – šūdas. Na ką gi, galiu pasakyt, kad mes po šios diskotekos, kuriai buvo tikrai nemažai ruošiasi, jautėmės

114

Šokių salė

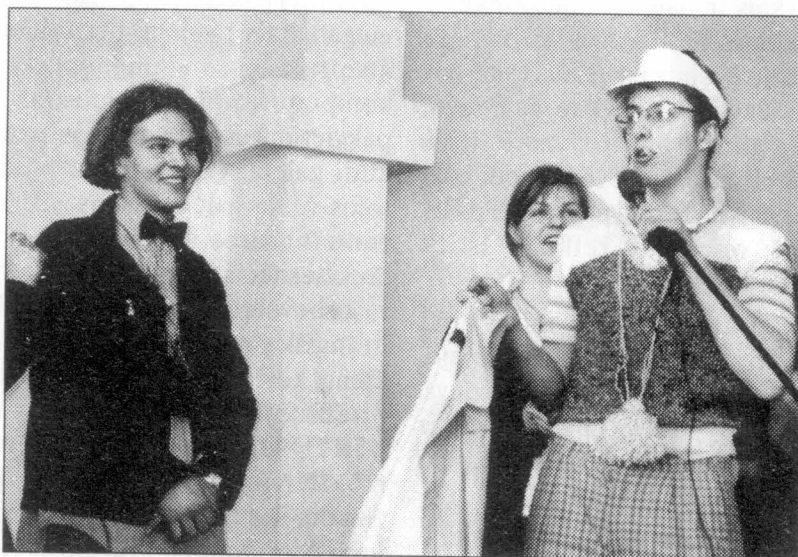
dauguma licėistų vien išgirdę žodį „techno“ ir nieko savo akimis nematę pasakė, jog tai nesąmonė ir net nesiteikė ateiti pažiūrėt, kaip yra iš tikrųjų. Ką gi, per kitą diskoteką buvo nuspręsta groti visiškai kitokią, daugiau „licėjišką“ muziką: reagae, dub, latino, oldies ir net šiek tiek džiazo. Net pati diskoteka buvo pavadinta „Kad visiems būtų geriau“. Po šios diskotekos tapo aišku, kad kalta ne muzika ir ne didžėjai. Kaltas yra supratimas apie diskotekas – geriau

labai nusivylę, galvojom daugiau nieko nedaryt ir nesistengt, bet... Bet mes nenuleidžiame rankų, ir sieksime, kad likusios 3 šių metų diskotekos būtų kuo geresnės ir priimtinesnės Jums. Labai norėtume, kad ateitumėte ir pasakytumėte mums tiesiai savo nuomonę, prašymus, pageidavimus ir t.t. Supraskite, kad visa tai yra daroma tik dėl Jūsų.

Mykolas Kolyta
[dj meSHka]
2003 vasario 12 d.

Jie tiesiog buvo

Valentino diena: visi linksminasi, džiaugiasi pamokom ir tuo, kad turi ką veikti per pertraukas (konkrečiai - dalintis švelnukais), o kur dar ilgosios pertraukos renginys ir didysis koncertas... Tačiau pastarąjį palikime ramybėje, juolab kad jam nelabai ką galima prikišti; o štai romantiškiausios Licėjaus poros rinkimai - na, jie tiesiog buvo. Kaip buvo galima suprasti, keturios dėl šio titulo besivaržiusios poros turėjo atstovauti visiems keturiems Licėjaus kursams, bet... Kažkodėl III kurso porą sudarė du vaikinai (na, čia nieko baisaus - mes juk visi tolerantiški), iš kurių, teko pastebėti, vienas buvo ketvirtokas. Nejaugi Vaitoniui taip patiko mokytis, kad jis bet kokia kaina ir pačiais įvairiausiais būdais siekia atitolinti mokyklos baigimą? O gal

„Mes mėgaujamės platoniška meile“

III kurse tiesiog nebeliko merginų?

Na, tiek to. Vis dėlto buvo linksma net nepaisant to, kad kai kurios poros taip ir nesugebėjo pasiruošti pasirodymui (bent šito

„III kurso“ porei neprikiši). Bet gal prieš lipant į sceną vertėtų pagalvoti, ar turi ką parodyti ir ar verta tai daryti?

Milda Tylaitė

Apie Perkūną ir ilgą lietų

Vieną šaltą gruodžio ketvirtadienį turėjo prasidėti meninio skaitymo konkursas. Kaip visada, dalyviai jaudinosi, mokėsi tekstus, tobulino atlikimo techniką. Sunku įveikti tą nervinį šiurpuliuką, o dar, kaip tyčia, šildymo sistema išėjo iš rikiuotės. Kitą dieną, juodąjį penktadienį (matyt, kažkokių neaiškių prietarų pabūgus), konkurso nuspręsta vėlgi nepradėti. Taigi jis įvyko pirmadienį.

Šiomet dalyvių buvo gausiau nei pernai. Smagu matyti tokį būrį didelių ir mažų skaitovų, naujus ir jau įprastus veidus. Turėjo būti 28 pasirodymai, maždaug tiek ir buvo. Mat sąrašą reikėjo nuolat taisyti – tai dalyviai kažkur dingsta, tai kas nors praleidžiamas.

Publiką buvo ne ką mažiau įdomu stebėti nei sceną. Netilo šnabždesiai ir tylus aptarinėjimas, užgniauztas juokas, kartais tolimuose Licėjaus koridoriuose nuaidėdavo kažkieno šūksniai, o po kiekvieno pasirodymo ilgi piligrimų karavanai paskandindavo pranešėjo balsą ir pirmuosius dalyvių žodžius čežėjime, šlamėjime, bildėjime...

Ne kiekvienam duotas Perkūno balsas, kai kurie skaitovai buvo sunkiai girdimi priekinėse eilėse, jau nekalbant apie galines. Tad kaip galima įvertinti tai, ko net negirdėjai? O pro ausis buvo praleista nemažai tikrai vertingų dalykų. Pagal griausmingus plojimus buvo galima spręsti, kad Algirdą Grybą publika įvertino aukštai. Jis buvo iš tų, kuriuos išgirdo. Šis savimi pasitikintis žmogus, jo puikus balsas tarsi užhipnotizavo žiūrovus.

Tarkime keletą žodžių apie kompozicijas. Visų pirma apie ketvirtokus. Pati idėja, t.y. išraiškos forma buvo labai įdomi, netikėti garsų išgavimo būdai.

Lietus buvo ilgas – tą mes supratome, bet ir kompozicija buvo ilga. Kiek per ilga. Per visą tą laiką kažkaip neišaiškėjo pagrindinė mintis, tad paskutiniosios minutės buvo jau nuobodokos. Ligi šiol iš atminties nedyla Roko Pralgausko frazė: „Ilgas lietus...“, tiksliau, jos ištartimas. Ne, jokių būdu tai nieko nesugadino, atvirkščiai, suteikė tam tikro žavesio kompozicijai, prablaškė apsnūdusį žiūrovą.

Dviejų trečiokių – Mildos ir Dalios – kompozicija buvo tarsi gaivaus vėjo gūsis konkurse. Lengvo turinio banalus rytas su „Radiocentru“, pateiktas originaliu būdu, patiko ne vienam žiūrovui. Sunku rasti kokių priekaištų, tad nesuksi galvos.

Manau, labiausiai suintrigavo Augustino Ruibio pasirodymas. Visų pirma tai buvo kažkas naujo – sava kūryba, variacijos rusų ir lietuvių kalbomis (!). Aišku, tai sudarė sunkumų – kaip vertinti? Ir ką – ar eiles, ar interpretaciją? O kas galėtų pasakyti, kaip reikia interpretuoti Ruibio eiles? Kita problema yra ta, kad ne kiekvienas galėjo suprasti rusų kalbą, juo labiau ne itin aiškiai tariamus žodžius. Ką čia dar pridurti? Manau, tai, ko nepasakiau, atskleis šis eilėraštis, dedikuotas A. Ruibiui:

*Уж больно грозный этот грохот
Твоих богов из вариаций.*

*Но в зале слышен только хохот
От множества ассоциаций.*

*Чего лишь стоит выражение
Тех глаз и бледного лица!
А низкий бас, его хрипение
В себе скрывают мудреца...*

*Подпрыгивание, взмахи рук,
А гувство - как оно горит!*

*Еще мгновение - и вдруг
Возьмет и плавно улетит.*

*Лети, твори, поэт убогий.
Хорош твой мысленный поток.
Но все же ты (я буду строгим)
Не Маековский и не Блок.*

Konkursą užbaigė teatralizuotas Karolio Vaitonio pasirodymas. Pasiėmė Sigito Parulskio eiles, tik klausimas, kam? Čia daug labiau būtų linkusi nuosava kūryba. Bet jos galėjo ir visai nebūti – juk pasirodymo esmę sudarė galvos skutimas, taip pat iš anapus iškviestos daktaro, sunkumų kilnotojo, briedžio sielos ir dar velniai žino kas. Manau, to meninio skaitymo konkurse neturėtų būti. Reikia suprasti, kad būna ir rimtų dalykų, rimtų renginių, kad iš visko komedijos daryti negalima. Krito į akis toks dalykas: vos tik K.Vaitoniui pasirodžius scenoje, salė tiesiog nuščiuvo. Per visą renginį nebuvo tokios tylos. Manau, tai šiek tiek įžeidžia konkurso dalyvius, kurie nuoširdžiai ruošėsi, stengėsi, tačiau jų nebuvo taip atidžiai klausomasi. Po šio šou turėjome išvysti antroją kompoziciją, kuri kažkur išgaravo su jais pačiais. Netikėtai, tarsi norėdamas pribaugti publiką, K.Vaitonis išėjo į sceną antrą kartą...

Baigdamas šią trumpą apžvalgą norėčiau pridurti, kad konkursas buvo įdomus, bendras lygis, palyginus su pernykščiu, manau, pakilo; nebuvo ryškių skirtumų tarp dalyvių (išskyrus kai kuriuos nestandartinius atvejus), todėl buvo sunku išrinkti geriausius. Tad prizines vietas užėmė ne po vieną, o po kelis žmones. Sveikiname nugalėtojus ir linkime jiems sėkmės tolimesniuose etapuose.

Aivaras Žilvinskas

Antanas Gailius: „visą mano gyvenimą užima gyvenimas...“

Antanas Gailius - puikus vertėjas iš vokiečių bei nyderlandų kalbų, verčiantis nuo Tomo Mano kūrybos iki autorių, kurių pavardes sudėtinga išarti. Jis sutiko su mumis pasidalinti išpūdžiais iš Frankfurto knygų mugės bei savo, kaip poeto ir vertėjo, patirtimi.

Jūs esate poetas ir vertėjas. Tačiau kuris daugiau?

Nežinau. Man abi mano darbo rūšys yra svarbios ir negalėčiau pasakyti, kas aš esu labiau.

Jūs verčiate iš vokiečių ir nyderlandų kalbų. Nesiruošiate mokytis daugiau jokių kalbų?

Ne, aš vieną kitą kalbą dar moku. Esu kažkada šiek tiek vertęs iš anglų, lenkų kalbų, bet tai tik tokie fragmentai, retenybės.

Kuris rašytojas labiausiai patinka?

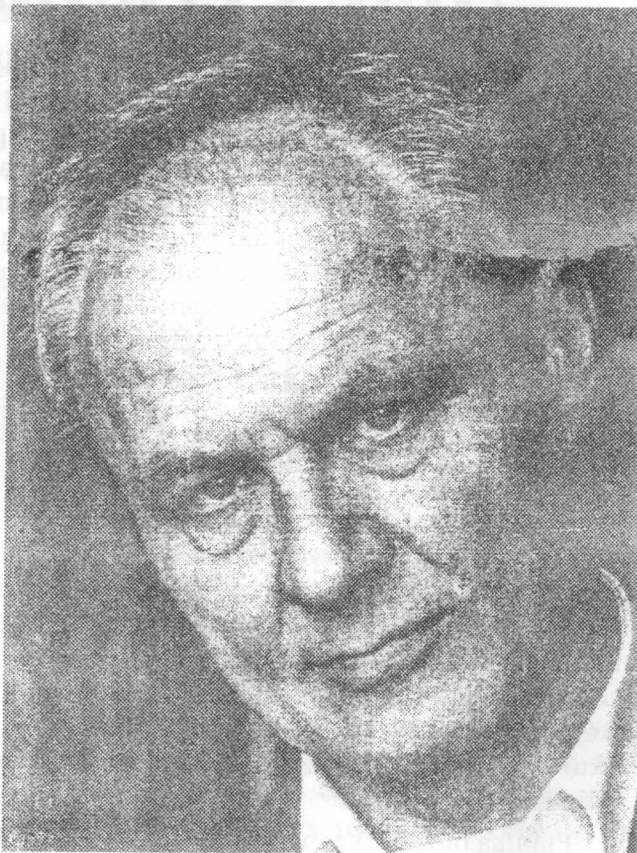
Niekaip negalėčiau įvardyti vieno rašytojo. Daug yra puikių ir gerų rašytojų. Negalėčiau atsakyti, kuris man labiausiai patinka.

Tuomet kurį maloniausia versti?

Tokio taip pat nėra. Todėl, kad, kaip ir kiekvienas darbas, vienas rašytojas yra malonus arba sunkus dėl to, kitas dėl kitko. Ar ne to paties Tomo Mano gimnazijos mokytojas sakydavo jam: „Neskaitykit gerų knygų, skaitykit tik pačias geriausias, ir tai gyvenimo neužteks“. Man atrodo, kad taip ir yra. Negaliu išskirti vieno rašytojo. Žinoma, dideli darbai man yra T.Manos knygos „Daktaras Ostas“ ir „Juozapas“, kuris dar vis nepabaigtas. Labai svarbios knygos buvo R.M.Rilkės „Martės Laurico Brigės užrašai“, „... Elegijos“, atsimenu ir F.Kafkos „Pilį“, „Procesą“. Iš nyderlandų kalbos, žinoma, Hauzingos abi knygos: „Viduramžių ruduo“ ir „Erazmas“. Visi, kuriuos minėjau, yra puikūs rašytojai.

Jūs dalyvavote spalio 9 - 14 dienomis vykusioje Frankfurto knygų mugėje. Kokį išpūdį paliko Lietuvos prisistatymas?

Apskritai knygų mugėje buvau ne pirmą kartą. Iš anksto žinau, kad tai bus labai sunkios darbo dienos, nes visą laiką gyvensiu baisiam šurmuly. Pirmą kartą patekęs į Frankfurto knygų mugę patyriau nepaprastų išpūdžių - tiek knygų vienoj vietoj niekada nepamatai. Keletas kolegų rašytojų maždaug tą patį man sakė: kai jie pirmą sykį atvažiavo į Frankfurtą, juos apėmė siaubas ir įsitikinimas, kad daugiau rašyti nebegalima... Dėl to, kad jau nebeįmanoma nieko originalaus sukurti - tiek knygų parašyta. Tas pirmasis šokas pračina. O Lietuvos prisistatymas, žinoma, man buvo labai svarbus. Aš dalyvavau rengiantis šiai mugei, todėl tai nebuvo naujiena. Labai smagu, kad mūsų paviljone ir renginiuose visą laiką buvo daugybė žmonių, kurie domėjosi ir klausinėjo apie Lietuvą. Mano nuomone, tai ir yra svarbiausias dalykas: gal net

ne literatūra, o tiesiog tai, kad žmonės sužino šį tą apie mūsų kraštą.

O jaunimo buvo daug?

Žinoma. Vokietijos jaunimas yra smalsus, knygų mugėj visada jaunų žmonių būna daug. Aš pats, pavyzdžiui, pažįstu jaunesnių žmonių, ką tik baigusių universitetą, kurie tiesiog džiūgauja, jeigu aš jiems bent porą kartų į Frankfurto knygų mugę gaunu nemokamų bilietų.

O kokie pagrindiniai renginiai vykdavo? Kokie Jums paliko didžiausią išpūdį ir kodėl?

Na, visų tikrai nemačiau, nes Lietuva mugėje turėjo dvi vietas. Pačiame priekyje, forume (tiesiog taip vadinasi patalpa) buvo mūsų paroda. Ten 11, 13 ir 15 val. vykdavo kokie nors renginiai, o 17 val. - džiazas. Taip kiekvieną dieną nuo trečiadienio iki sekmadienio, penkiolika svarbių renginių, šeši džiazos koncertai (nes antradienį atidarant taip pat buvo atskiras). Tai – forumo renginiai, patys svarbiausi mūsų renginiai. Šiaip nuolatos kažkas vyko. Lietuvos leidėjai turėjo savo stendą penktame paviljone, ten taip pat vyko knygų pristatymai, susitikimai, skaitymai ir t.t. Taip pat buvo renginių už mugės ribų. Frankfurte yra ir tokie Literatūros namai, literatūros propagavimo institucija, ir visą tą savaitę ten mes šeiminkavom, kiekvieną vakarą kas nors vyko. Dar yra Meno draugija, kurioje buvo mūsų meno paroda. Taigi šie dalykai vyko pačiame Frankfurte būtent tas kelias dienas. Šiaip

Vokietijoje vyko virš kelių šimtų renginių. Jeigu skaičiuotume savaitę prieš knygų mugę ir savaitę po, būtų apie du šimtus.

Ką veikiate laisvalaikiu?

Laisvalaikiu ieškau laisvalaikio.

Kaip Jūs jo ieškote?

Kitaip sakant, aš jo neturiu. Nežinau, kas tai yra.

Visą Jūsų gyvenimą užima darbas?

Visą mano gyvenimą užima gyvenimas. Kas yra toks specialus laisvalaikis, aš ne visai žinau. Pavyzdžiui, reikia eiti išgrębti kiemą, nors lietus lyja. Tai čia laisvalaikis, ar ne?

Na, nelabai.

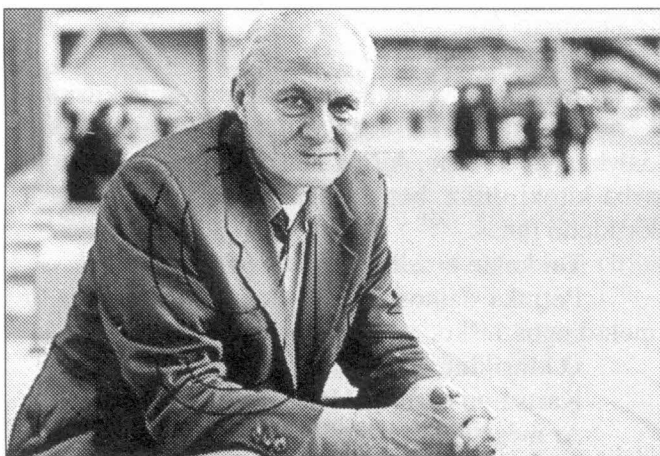
Tai va, tada aš neturiu laisvalaikio.

Bet susitinkate su draugais?

Na, žinoma, susitinku. Čia irgi nėra tik laisvalaikis.

Bet visgi ne darbas.

Gyvenimas yra darbas, jį turi padaryti. Arba jo neturi, kiti tada už tave gyvena. Nėra tokio žodžio „laisvas laikas“. Mano nuomone, toks pasakymas reiškia, kad žmogus sėdi ant kėdutės ir mąsto: „Šitiek turiu laiko, na ką dabar man daryti?“. Man taip nebūna. Man įdomu gyventi, aš visai nedejuoju dėl to, bet nežinau, kas yra laisvalaikis. Sakau, kiemą reikia grębti, - tai irgi darbas, nors ir ne darbas, iš kurio aš duoną valgau. Su žmonėm susitikti reikia, nes tai įdomu. Nežinau, ar tai - laisvalaikis. Toks įprastas klausimas, bet man jis visada yra toks labai „cūdnas“. Na, kas yra „laisvalaikis“? Suprantu, žmonės, turintys konvejerinį darbą, nueina, pareina, sako: „Paleido mane iš katorgos, dabar laisvas esu.“. Aš jokiam kalėjime nesėdžiu. Arba visas mano gyvenimas – laisvalaikis, arba visas gyvenimas yra būtent gyvenimas, jame visko pilna.

Frankfurto knygų mugėje

Jaunystėje vaidinote Požemio teatre. Ar paliko gerus atsiminimus, geras buvo kolektyvas?

Labiausiai įsiminė tie draugai, su kuriais aš vaidinau. Jaunystės draugai yra amžini.

Ar pristatydavote savo vaidinimus didesnei auditorijai?

Tai buvo normalus požemio teatras. Jame buvo 40 vietų žiūrovų salė. Nebuvo spektaklio be anšlago. Šiaip savo spektaklius esame rodę specialiai, iš anksto rezervavus, net neįleisdavom paprastų žmonių, nes netilpo. Pavyzdžiui, esame vaidinę „komedi francez“ aktoriams, kurie gastroliavo Vilniuje. Labai garsios asmenybės, kino filmų žvaigždės iš prancūziškų „Trijų muškietininkų“, aktorė iš „Andželikos“...

Ką rekomenduotumėte skaityti, pavyzdžiui, mums, moksleiviams?

Šventąjį Raštą, ne tik Naująjį, bet ir Senąjį Testamentą. Ne tik todėl, kad esi ar nesi tikintis, o todėl, kad tai yra fundamentalus Europos kultūros palikimas. Daugybės dalykų literatūroje negalėsi suprast, jeigu nežinosi, iš kur tai kyla. Vien šiuo požiūriu reikia ją skaityt. Geriausią literatūrą skaitykit, viską, kas yra.

Ką maloniau versti: vaikišką literatūrą, skirtą suaugusiems, ar jaunimui?

Ne nuo to priklauso. Malonu versti gerą literatūrą, o jos yra ir vienokios, ir kitokios.

O kaip atskirti?

Reikia universitete studijuoti. Negaliu taip paprastai pasakyt, bet aš visada maniau, kad literatūroje svarbu ne kas pasakojama, o kaip tai padaroma. Man įdomu, ar knyga gerai parašyta, o apie ką jinai, ne taip svarbu. Šiek tiek svarbu, bet tai nėra literatūros esmė. Kuo skiriasi romanas nuo istorinio veikalo? Romanas gal irgi kalba apie istorinius dalykus, bet jisai visas įdomus.

Kuo artimiausiu metu žadate pradžiuginti mūsų skaitytojus?

Niekuo nedžiuginsiu, tik sunkius daiktus, kai pabaigsiu, išleisiu. Net nesidžiaugs niekas, nes tai sunkūs skaitymai, aš nedžiuginu. Aš išvis netinkamas esu džiugintojas. Ne, nenuliūdinsiu, tiesiog darbo duosiu. „Baltų lankų“ leidykla išleis vokiečių profesoriaus, jau seniai mirusio, knygą, kuri vadinasi „Memėzis“. Tai yra tikrovės vaizdavimas Vakarų Europos literatūroje, nuo Homero iki Virdžinijos Vulf. Sunku bus skaityti, bet tai labai įdomi knyga.

Gal dar ką norėtumėt pridurti?

Ačiū, tikrai nieko. Jau jūs mane nukankinote iki galo.

Kad taip neatrodo, šypsotės dar.

Nepavyks taip lengvai, neatimsit šypsenos iš manęs...

Ačiū už pokalbį.

**Interviu parengė Monika Kokšaitė,
Jogilė Ulinskaitė ir Rūta Makutėnaitė**

„Savo pašaukimu laikau tikybės mokytojo darbą“

Tiems, kurie neatidžiai seka neapibrėžto laiko periodinio leidinio „Andai“ skiltis, primename, kad šioji supažindina su naujais Licėjaus mokytojais. Šį kartą kalbėjome su tikyba dėstančiu Petru Didžiuku.

Kaip tapote tikybės mokytoju ir ar tai vienintelė Jūsų profesija?

Baigdamas mokyklą aš jau norėjau būti tikybės mokytoju, bet kelias į tai nebuvo toks tiesus. Pasidaviau įkalbinėjimams ir studijavau radioelektroniką. Vien dėl to, kad maniau, jog bus lengviau užsitikrinti materialinę gerovę. Bet po kiek laiko pajutau, kad tai tikrai nėra mano pašaukimas, nors sekėsi visai neblogai. Taigi įstojau į tikyba.

Tai radioelektronikos nebaigėte?

Nebaigiau. Baigiau tik pusanthro kurso ir tada išėjau. Dabar esu tikybės mokytojas, bet turiu dar vieną specialybę. Tapau informatikos bakalauru.

Gal teko dirbti ir pagal šią specialybę?

Taip. Dėščiau Jėzuitų gimnazijoje. O po Naujųjų vėl gausiu darbą, susijusį su informatika, tačiau tai bus tik kaip papildomas dalykas. Šiaip savo pašaukimu laikau tikybės mokytojo darbą.

Kuo Jus patraukė tokia profesija?

Dievas davė galimybę Jį pažinti, Juo žavėtis, suprasti, na, ir aš nusprendžiau, kad galiu ir kitiems žmonėms šį bei tą apie Jį papasakoti. Tai, manau, naudinga gyvenime: žinoti ir gyventi pagal tai.

Per pamokas kalbate apie religijų istoriją?

Šiaip jau yra atitinkami kursai. Apie religijų istoriją kalbame, bet tam skiriame nedaug dėmesio. Daugiausiai dėmesio skiriama krikščionybei, konkrečiai – katalikybei, nes tai yra katalikų tikyba. Pirmoje gimnazijos klasėje kalbame apie pašaukimą, žmogaus vietą pasaulyje. Antroje klasėje kalbame apie Katalikų Bažnyčios istoriją. Trečioje gimnazijos klasėje kalbame apie religijos filosofiją ir apskritai pasaulio filosofiją: kaip tai susiję, kas kam prieštarauja ir taip toliau. Dvyliktoje klasėje viską prisimename ir apibendriname.

O Jūs pats – giliai tikintis žmogus? Kokią religiją išpažįstate?

Aš esu katalikas ir manau, kad esu tikintis.

Ką manote apie ateistus arba tuos, kurie išpažįsta kitokią religiją?

Jie yra tokie patys žmonės kaip ir mes, katalikai, tik jie į pasaulį žiūri kitu kampu. Dievo jie turbūt nepažįsta arba tiesiog sako, kad Jo nėra. Aišku, tai yra jų asmeninis reikalas, jeigu jie neperžengia ribos, jeigu pripažįsta, kad jų laisvė baigiasi ten, kur prasideda kitų laisvė, tai viskas yra normalu – su jais galima bendrauti. Lygiai tas pats taikoma ir katalikams.

Kaip Jums atrodo, ar katalikas turi laikytis visų apeigų, tradicijų, tokių kaip ėjimas sekmadieniais į bažnyčią, ar jis gali būti tikintis tiesiog širdyje?

Jeigu katalikas yra katalikas ir širdyje tikrai

tikintis, aš manau, kad jam yra svarbu tai, ko moko Katalikų Bažnyčia, ir jis stengiasi pagal tai gyventi. Tačiau pasakysiu taip: stengiasi gyventi, nes visi mes esame žmonės ir kartais klystame. Katalikai taip pat ne išimtis.

Ką galvojate apie sekas?

Jei sektą suprasime kaip uždara žmonių ratą, turintį savo lyderį, kuris yra doktrinos kūrėjas ir diktuoja ją, tai aš manau, kad toks dalykas visuomenėje yra destruktivus. O jeigu tai yra kitokio tikėjimo samprata, tai vėlgi kitaip. Tuomet reikia aiškintis konkretų dalyką.

Ar mėgstate pamokų metu diskutuoti ir kaip apskritai sekasi mokytojauti?

Na, mokytojauju antrus metus. Pats jaučiu, kad patirties galėtų būti daugiau. Bet, na, mes šnekamės. Ir, sakyčiau, sekasi. Licėjuje neblogai, dėstau visoms klasėms, vaikai šaunūs, palyginus su kitomis Vilniaus mokyklomis. Ir padiskutuojame, ir išsiaiškiname tai, kas nauja.

Koks esate, kai atsiduriate už mokyklos ribų?

Manau, kad toks, koks esu mokykloje, esu ir už mokyklos ribų. Kaukių stengiuosi nenešioti.

Kokių turite pomėgių?

Mėgstu praleisti laiką su šeima, pvz., vasarą gamtoje, kai šilta. Dabar, kai šalta, geriau romantiškai pasėdėti namuose.

Sportu nesidomite?

Na, ne. Nesu kažin koks aistringas vienos ar kitos komandos gerbėjas. Sportas nėra mano pomėgis. Juo galima būtų pavadinti pasidarbavimą, sakykim, asmeniniame ūkyje.

Ūkyje?

Kolektyviniame sode.

Mėgstate sodininkystę?

Taip. Man tai yra prasmingas laisvalaikio praleidimo būdas.

O kultūra domitės? Muzika, literatūra?..

Be abejo, yra muzikos ir literatūros kūrinių, kurie patinka, bet kad skirčiau dėmesį specialiai šioms dalykams?.. Gal ne. Aišku, nusiperku kartais vienokį arba kitokį diską, bet negalėčiau pasakyti, kad esu kažkieno fanas.

Tai kokią muziką vis dėlto patinka?

Patinka dainos, kurios yra prasmingos, na, ir melodingos, aišku.

O klasikinė muzika?

Karts nuo karto paklausau ir klasikinės.

Ar mėgstate pamokslauti? Filosofuoti?

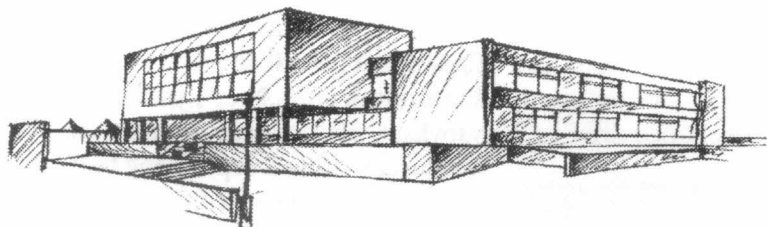
Filosofuoti – taip. Pamokslauti? Kai kas sako, kad mėgstu. Bet šiaip jau... Na, matyt, mėgstu. Bet pamokslavimas mokykloje ne visai tinka. Diskusija turėtų būti. Mokiniam galbūt kartais pasitaiko... Geriau jūs jų paklauskite, ar aš pamokslauju!

Dėkui už pokalbį.

Kalbino Indrė Zapolskytė

Pirmakursiai šlovina licėjų, mokytojus ir...

Odė licėjui

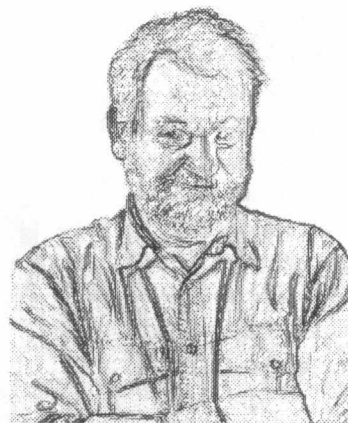

Ankstų rytą, miegus bevaikydami, licėjun žirgliojam,
 Autobusui vėluojant – kaip visad – į ragą sustyram.
 Ir štai mokyklos didingos duris ryžtingai pravėrę,
 Širdimis kažkodėl ne visad tvirtai pasijuntam.
 Ką gi nūnai mums atneš ši diena klastingoji?
 Ką netikėto mums išgalvos mokintojai mylimiausi?
 Lyg ant lygties iracionalios Skūpas parabole lekia,
 Šaknį traukt – netraukt? – Apsispręst jam nelengva.
 Lyg mintis įkyri lygtis sukas ir galo neturi,
 Gi šaknis netraukta pavasarį ūglį išleist nusiteikus.
 Kas gi išdygs – dilgėlė ar kvietys – pasakyt dar negali.
 Štai Kudzmanas voltmetrais visokiais nešinas bėga,
 Su Gudeliene dėl fakultatyvų nenuilsdamas kaunas.
 Gi Jankauskas ant kėdės stovėdamas medį vaizduoja –
 Gal pavasario saulei atkopus sužaliuot nusiteikęs?
 Sindaravičius kabinete savo parimęs dūmoja
 Ir jakobinus visokius iš numirusių šaukia.
 Čekauskienė evoliuciją tęst rimtai pasiryžus
 Ir „homo fuxus“ gudriausius slaptai klonuoti ji imas.
 Danienė kuo saugiau pasislėpus sprogmenis
 sintezuoja,
 Nuo bin ladenų barzdotų licėjų gint užsimojus.
 Verseckas, sukniubęs prie „kompo“, medžioja virusą
 baisų
 Ir mintyse, jam kailį nudyres, virusieną doruoja.

Tad gyvuoki, Licėjau, per amžius – Tavo vardas mums
 šventas.
 Mums klasės – skaistyklos, koridoriai – arterijos Tavo,
 O teniso stalas – širdis.

Audrūnas Gruslys, 1^d

Odė Antanui Skūpai

Mušą laikrodis jau valandą lemtingą: prasidėjo pamoka.
 Mokiniai nuščiuvę virpa, - Skūpas įžengia staiga.
 Jis didingas ir stiprus, į Heraklį panašus,
 Didvyris šaunusis mūsų – nugalėjo Jis daug mūšių.
 Ryžtingai žengia prie lentos: nepakeis nieks mūs dalios.
 Kreidą baltą kaip pusnis į rankas Jis ima vis.
 Požą Skūps nutaisęs taiklią rašo teoremą baisią,
 O tos dorosios mergaitės nieko nesupratę vaipos.
 Matematikų tai tėvas Skūpas – mūsų išradėjas,
 Greita kaip paukštis Jo mintis, senolių mūsų išmintis.
 Teklesti ši asmenybė kaip didi Licėjaus vertybė.

Daiva Kazlauskaitė,

Aistė Dabulevičiūtė 1^d

Odė uogienei

Šlovė Tau, didingoji Žemės Uogiene, kokia Tu skani!
 Esi tokia įvairi, kad niekados nepabosti.
 Be Tavęs žmonės tampa nelaimingi: liūdni ir pikti.
 Tu pasaulio gyventojams suteiki laimės, sėkmės, malonumo,
 Tu pasotini juos, ištroškusius gyvenimo džiaugsmo,
 smagumo.
 Gaila man tų, kurie laikos dietos, nevalgo
 Tavęs, jie kaip vargšai paukščio vaikai, iškritę iš lizdo.
 Tad, žmonės pasaulio brangieji, prašau, paklauskite manęs,
 Valgykim Uogienę visi su blynais, batonu ar gryną
 Ir džiaukimės gyvenimu šiuo, nes jis ilgai nesitęs!

Ramūnas Grigonis, 1^b

Ranką ištiesk, nykštį atlenk ir ... pirmyn!!!

Štai taip prasidėjo mano sekmadienio rytas. Po pusvalanduko jau sėdžiu „fūroje“ ir riedu link IX forto. Kol kas viskas „čiki“, gal išskyrus tai, jog vėluoju jau visą valandą susitikt su savo kelionės partnere, kuri, aišku, jaudinasi. Ech, tai yra natūrali būseną. Na gerai, viską pradėsiu iš pradžių (juostą atasukam.....ir PLAY).

Rugsėjo mėnesio antras savaitgalis. Aš grįžtu namo – į Klaipėdą ir skubu lankyti savo „klaipėdiečių“. Viena iš jų – „faina panikė“ Raimonda (kad taupytumėm mano rašymo laiką, popierių, pieštuko grafitą, laikraščio turinį etc., vadinsim ją Monde), kuri kaip tik neseniai grįžo tranzais iš Italijos. Na ką, abi moksleivės, abi turėsime rudens atostogas. O ką tokiom varlėm keliauninkėm veikt per jas? Varyt kažkur, pas kažką ir kažkaip. Žiū planas po truputį rutuliojas, vystosi ... ir štai rezultatas! Žinom, kad per atostogas norim į Vokietiją. Viskas, to ir užtenka, nes kas per daug, tas nesveika (kažką suplanavus, dažnai nutinka „Merfio“ dėsnis ir visi planai pliūkšt ir supliūkšta...) Likus savaitei iki visų išsvajoto „relax“ periodo. Žinom, kad vis dar norim ir galim važiuot, žinom, kad į Vokietiją, ir žinom, kad tai įvyks sekmadienį, susitikimo vieta sutarta. Viskas.

Taigi vėl atėjom iki tos vietos, ties kuria aš ir pradėjau savo.

Mano mamikė – begalo supratingas žmogus. Šeštadienį atriedėjo (beje, taip pat tranzu). Sekmadienį (9.30) stovim ant kelio ir tranzuojam. A, taigi aš jum jau pasakojau (nuoroda – skaityti pradžia). Iš tikrųjų labai pasisekė, nes „fūristas“ važiavo pro Lenkijos pasienį. Prie IX forto mamikė apsikeitė vietomis su Monde, atsisveikinom, ir ji nudardėjo į Klaipėdą. Važiuojam! Kai mamos nebebuvo šalia, pradėjom aiškintis, kur važiuosim. „Naaaaaaaa... į Vokietiją“ „Bet kur tiksliau...?“

„Naaaa... tai tikriausiai į Kiel'į“ (Kiel'yje gyvena Mondės teta&dėdė).

Trū tū tū, brum brum brum ir mes jau Lietuvos – Lenkijos pasieny. Exciting! Bent jau man, nes visos mano kelionės driekėsi į

Straipsnio autorė

šiaurę nuo Lietuvos, tad nematyti kraštai į pietus nuo Lietuvėlės man darė įspūdį. Tapu tapu, pasai patikrinti, viskas „all right“ ir mes jau Lenkijos teritorijoje. „Hey! Dzień dobry!“ Greit patenkam ant kelio už 50 km nuo Lietuvos – Lenkijos muitinės. O čia tai negerai... Eismas mažas, jau gerokai po pietų, o mes dar turim pasiekti Vokietijos sieną. Aišku, suprantam – misija neįmanoma, tačiau reik krutėt, bet ...STOVIM. Hmm? Čia pro šalį prarieda kelios lenkiškos mašinės (va tokios). Jos iš tikrųjų atrodo linksmai: tokios mažikės mažikės. O mes STOVIM. „Pypt, pypt“ – pasigirsta šūsnis necenzūruotų žodžių iš tranzuotojų merginų lūpų. Bet... Kažkas sustojo! Valio! Tai sunkvežimis. Vairuotojas – lenkas. Mondė rusiškai... ne kaip, ne kaip..., mekent rusiškai tenka man. Lyg ir viskas gerai, riedam link Vokietijos, bet įvyksta nelauktas dalykas... Vairuotojas (tas „pypt, pypt“), nuriedėjus

pusę kelio link Varšuvos, pradeda kabinėtis... uch, „pypt pypt!“ Kadangi aš su juo „mezgiau“ pokalbį, tai man ir kliūna (ne fiziškai, bet „žodiškai“). Gavęs porą šimtų atsakymų „Niet“, jis baisiai supyksta, užsiraukia, o privažiavus Varšuvą, sustoja ir lepteli, jog taip mes iki Vokietijos nenusigausim. Nusprendžiam jam „Karūnos“ šokoladuko neduoti, kurie yra skirti „fainiems“ vairuotojams. Jau apie 19 val., tamsu, lyja. Susikraunam savo bagažą, pasakom „Do widzenia“ ir pėdinam link stotelės. Uch, tie lenkai. Jau laaabai įstrigo viena jų savybė: kažko paklausi, pvz. kaip nusigauti iki to ir to kelio, dar pasakai, kad lenkiškai nesupranti, o tie – „gerai gerai“ ir kad pradės lenkiškai pasakot... vaje vaje.

Tiek to, papasakosiu, kaipgi mes iš tos Varšuvos išsikapstėm. Per lietu, sušlapusios atsidūrėm ant reikiamo kelio link Poznanės ir tiesiai į degalinę, kadangi tokioj tamsumoj, šansų sustabdyt mašiną – nulis. Tad degalinė šiuo atveju – geriausia išeitis. Klausinėjom, klausinėjom vairuotojų, bet rezultatas vis nesikeitė – mes stovim vietoj. Tik žiū – iš mašinos išlipa kunigas ir, ilgai nešnekėjusios, mes sėdim šiltoje mašinoj. Jau neberiedam, o važiuojam. Išsigelbėjimas! Kunigas moka angliškai – tiesiog puiku! Lenkas nustebeš, kaip čia mes! Jau taip vėlu! Ir išeina taip, kad liekam nakvoti pas jo draugę (pusiaukelėje Varšuva – Poznan). Labai faina panikė, su jaukiu namuku. Pavalgėm, pašnekėjom ir – į lovas. Liuksiškai išsimiegojom ir ryte toliau tęsėme savo kelionę.

Lenkija savo gamtovaizdžiu nestebino, nebent šiame krašte gamintomis mažikėmis mašinytėmis. Ant kelio stovėti (gal greičiau išstovėti) buvo sunku: uraganinis vėjas tik pūst pūst ir mes kaip lapai svirduliuojam (mums suteikė jėgų išstovėti ir siunkios kuprinės, kurias veikia Žemės

traukos jėga. Fizika!).

Pamažu nusigavom iki autostrados. Beje, Lenkijoje ji yra didžiausia ir vos ne vienintelė, tačiau sunku šį kelią pavadinti autostrada. Bestypčiojant ant to kelio sustoja mašina, viduje motina su dukra (galima sakyti „vauv“, nes retai kada sustoja moteris). Viskas labai puikiai išėjo: su ta mašinike pasiekėm patį Hamburgą! Valiooo!

Pirmas dalykas kurį reikėjo padaryti - tai susirast traukinių ar autobusų stotį, kad gautume informacijos, kadangi Hamburgas nebuvo galutinis tikslas, mums dar liko apie 100 km. Tapu tapu ir mes jau traukinių stoty prie „informeišeno“ būdelės. Į akis krenta žavus vokiečiai – laaaabai panašūs į Schwarcą – na, toks aukštas, vyrukas ir iš stuo- mens, ir iš liemens. Apskritai, Hamburge daug tokių švietė: grakštūs, tiesūs, ach... Iš Schwarco ir tikėjomės būtent tokios reakcijos – jis labai nustebo, kaip čia mes! Jau taip vėlu ir tamsu! (apie 20.30). Gavusios naudingos informacijos, išsėdom į metro ir lekiam link kelio į Kiel'į. Po valandžikės su trupučiu mes esam jos dėdės ir tetos name ir šiltai susirangiusios lovose dalinamės ilgos ilgos dienos išpūdžiais. Pas juos pabuvom dvi dienas ir per jas pajutom vokišką gyvenimą (bent jau iš dalies). Gal apie miestukus (iš Kiel'io varėm į tokį mažą miestuką Handewitt'ą, netoli Danijos sienos, aplankyti mano mamikės draugės), kur daugiausia gatvėse „švaistėsi“ senyvo amžiaus žmogeliai (jie visai nepanašūs į Lietuvos senokus) nieko ir nepasakosiu, tačiau Hamburgas – kitas reikalas. Penktadienį mes jau ČIA (Hamburge gyvena Mondės dėdės ir tetos dukra). Kadangi nusigavom apie pietus, tai taip ir švytrinom po gražiausias vietas. Taaaaaip...

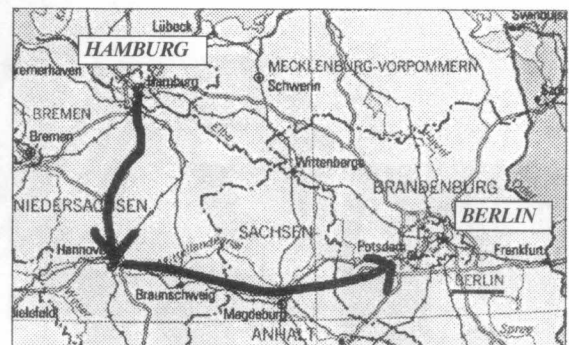

Mondė prie Lenkiškos mašinės

nuostabu! nepakartojama! Aš sužavėta: pastatai, architektūra, žmonių gausybė ir įvairovė, toks vaikinukas, kuris važinėjas su riedlente, klausos ausinuku muzikos ir garsiai dainuoja, sena apgriuvusi bažnyčia, METRO! ak... neužmirštama... Po vakarienės (mmm... vakarienė su vynu!) metas susipažinti su naktiniu Hamburgo gyvenimu. Iš „dukters“ sužinome apie St. Pauli rajoną – pagrindinę pasilinksminimų vietą, kur gyvenimas prasideda naktį. Iš pradžių einame sumišusios – aplink tik barai ir disco tokio tipo: „let me show your strip“, tačiau pasiekiam gatvę, kur baras prie baro ir kiekviena vis kitokia muzika. Mūsų pasirinkimas – baras pilnas pilnutėlis liaudies, tačiau liuksiškas muzonas. Truputėlis statistikos: tansai tansai prasidėjo apie 24h, o finišą pasiekėm... apie 6.30h! Ogi tą pačią dieną turėjom sukt namučio... vaje vaje. Parsigavom ryte pas „dukra“, pamiegojom, pramiegojom ir – stovim ant kelio link Berlyno. Vieta LABAI nepatogi, tačiau das Auto visgi sustoja. Už vairo – jaunas vyrukas, kaip vėliau paašškėja iš... Afganistano... ups... Ši kelionė trunka visai neilgai, mat jis lekia visai ne Berlyno link. Stovim degalinėj. Kaip tik degalus pilasi Osama bin Ladenas, mašinoj sėdi jo žmona

ir vaikas – nesusigundom paklaust, kur važiuoja. Stovim, pradeda panašėti į strigimą. Mondė neišveria ir siūlo varyt su vienu vyruku link Hanoverio.

Darom kampa. Vėliau paašškėja – nieko gero. Atsiduriam degalinėj, nuo kurios iki Hanover'io apie 30 km. Pasitaikė TRAGIŠKA vieta. Visų klausinėjam, kas link Berlyn, o jie (nenaudėliai) sako: „Nein. Wir fahren nach Hannover“, uch schweine – pagalvoji ir eini kito ar kitos klaus. Nieko gero, praėjo valanda ar net daugiau, temsta, mums reikia namučio, o mes STOVIM... Tik staiga – ooo! Sustoja das Auto su lenkiškais numeriais! Mes

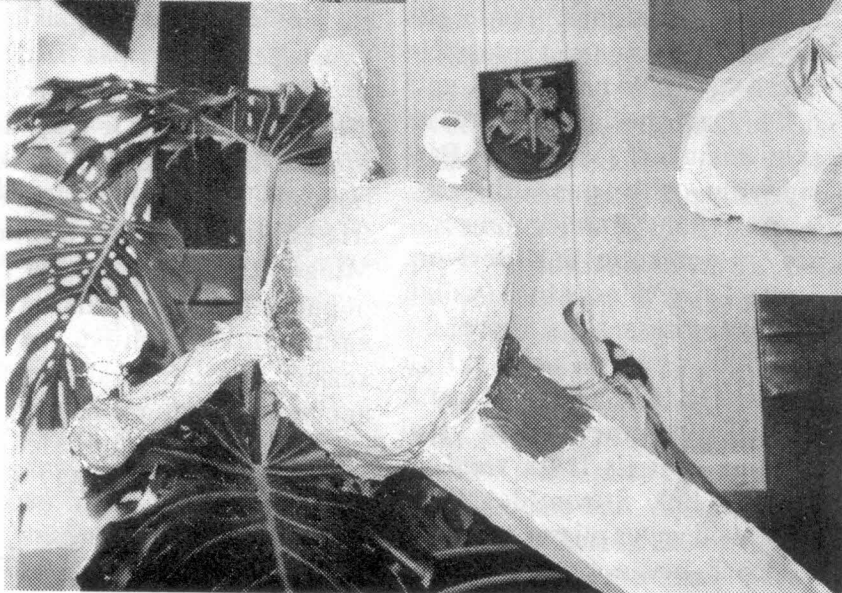
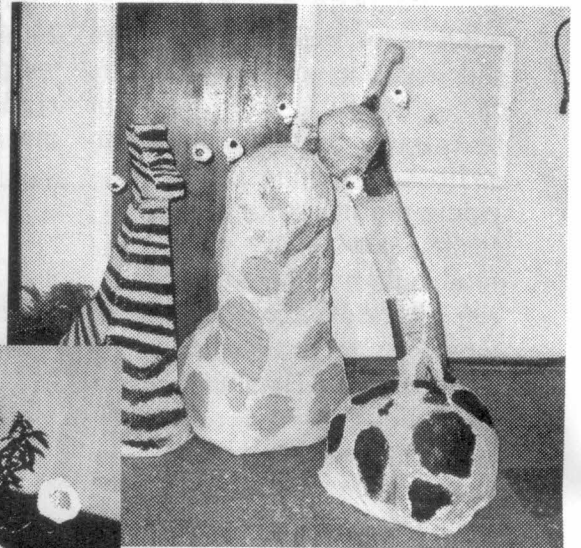
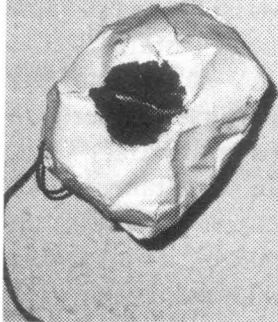

išgelbėtos. Apie 22 ar 21 ar 20 pasiekėm Vokietijos – Lenkijos pasienį. Eilėje už mūsų stovi autobusiukas su lietuviškais numeriais. Monde varo paklaust. Viskas „čiki“: mes pas lietuvius, su jais pasieksim Lietuvėlę ir niekur nesustosim ir visą naktį brum brum brum pro Lenkiją riedėsime. Su Monde užsiimam tris galines sėdynes. Sunku... Miegot žiauriai norim, o taip nepatogu. Bet tai laikina. Po valandžiukės mūsų kojos kažkur... kažkur skraidžioja (tai ant Mondės, tai ant manęs), po nusnūdimo apsimainom vietomis ir... RYTE MES JAU LIETUVOJE!!!

Rimantė Mizaraitė

skaitymas tarp eilučių neretai sukelia regėjimo sutrikimų

created by: wauris, gi, cinika, guminuti, mazhule, egle

*Autoriai:
seseris,
gi,
cinika,
guminuti,
mazhule,
egle.*

KRYŽIAŽODIS

1. Plėšk, vaikelį, savo... 2. Kolorado ... 3. ... lyg iš kiauro maišo. 4. Sėdi susispaudęs lyg ... statinėje. 5. „Kitas“ trumpiau. 6. ... Karenina. 7. Lankoje ganosi baltos ... 8. Tartum. 9. Nata. 10. Negausi nė ... popieriaus. 11. Senovinė transporto priemonė. 12. Romos piliečių apsiaustai be rankovių. 13. Tik ... 15. Kuras žibalinėms lempoms. 16. Sen. Egipto saulės dievas. 17. Nusizengimas taisyklėms (sporte). 18. Vaisius, augantis ant slyvmedžio. 19. Skauda. 20. Kalnai Italijos šiaurėje. 21. Tu esi ...istas. 22. Žuvies

1	7	11	15	20	23	27	30	35	37	39
2	A	K	I	R	A	T		K	A	S
3	V	A	B	A	L	A	S	31	R	G
B	Y	R	A	17	P	R	A	B	A	M
4	S	I	L	K	E	24	K	L	T	A
5	8	B	A	18	S	L	Y	V	A	38
K	N	T	A	19	21	S	M	32	36	K
6	T	A	13	S	E	G	A	33	S	A
A	9	12	T	O	G	O	S	34	U	R
N	10	L	A	P	O	26	28	S	V	I
A	S	A	K	A	22	P	29	R	A	S

kaulas. 23. Įrankis daržovėms smulkinti vienodomis dalimis - ...ka. {tarybų architektūros rūmai} 24. Kitu būdu arba ... 25. Daniškas konstruktorius iš kaladėlių. 26. Fosforas. 27. Griežtas paliepimas, arba ... 28. Atvažiuo su visa ... 29. Miestelis Kauno apskrityje - ...niai. 30. Liauka, išskirianti insuliną. 31. Žmogaus imunodeficito virusas. 32. Loja lyg piktas ... 33. Nutilk! 34. Valio rusiškai. 35. Ieškojimas paslėptų daiktų įtariamojo namuose. 36. Šokis ...kanas. 37. Skylė arba ... 38. Prieskoniai. 39. Turistinis namas. 40. Moteriškas vardas. 41. Atsisveikinimas. 42. Daktaras ... Skauda.

Vienam iš išsprendusių kryžiažodį, burtų keliu atiteks Nontoxic'ų albumas „Geidžiamiausi šlageriai“ su grupės narių parašais!!!

„Andų“ nr. 004 kryžiažodžio atsakymai:

1. (v) Nava. 1. (h) Nato. 2. Tarša. 3. Pagaivė. 4. Atila. 5. Audi. 6. Vėtra. 7. Spam. 8. Pakaita. 9. Musė. 10. Pataisa. 11. Pavydas. 12. Varna. 13. Tvaikas. 14. Paradas. 15. Silikatai. 16. (v) Mohikanas. 16. (h) Mažylis. 17. Trestas. 18. Tabakas. 19. Rusas. 20. Adata. 21. Aspirinas. 22. Sumo. 23. Byla. 24. (v) Karstas. 24. (h) Karavanas. 25. Sliekas. 26. Aušra. 27. Švarkas. 28. Lašta. 29. Sparnas. 30. Vaistai. 31. Ataka. 32. Salemas. 33. Ausis. 34. Srok. 35. Toga. 36. Ūsas. 37. Reklama. 38. Svainis. 39. Kasa. 40. Pabaisa. 41. Asas.

Išminties perliukai (be komentarų)

- „Etilena viriau, ir uosciau, ir jums liečiau uostyti, bet neuostet.“

- „Alkoholi darysim, darysim, vaikuciai...“

Birute Daniene, chemija.

- „Paveiksle moteru beveik nesimato ir tai yra labai teisingai nutapyta.“

Ricardas Jankauskas, menai.

- „Visos vištos ejo tupt, o merginos gavo lupt...“

- „Reikia vog(k)ti, vog(k)ti, kol suvog(k)si.“

- „Kam čia mokytis? Mokslo šaknys karcios, be to nevalgomos.“

- „Kur nereikia per ilgas, kur reikia –per trumpas, kas?“

- „I am a teacher, nesakau tycia.“

- „Jei mergina patinka, Matai, duok per galva su knyga ir tikrai atkreips dėmesį.“

Vilius Mincevicius, chemija.

- „Pažiurekite, kaip jinai rašo - kaip distrofikas.“

- „Izoterme, visai kaip karve.“

- „Gal jus galvojat, kad visos durys per viena gala išeina?“

- „A!... (klase suklusta) ... bulkute numeciau!“

- „Kas per daug skuba, tai ir prisidirba.“

Danutė Aleksienė, fizika.

- „- Ka reiškia skliausteliai? Pirmumo eile.

Todel Egle eidama i parduotuve užsideda skliaustelius ant galvos ir perka be eiles. O kas matematikos nemoka, sako: „Durna kažkokia“!“

- „Sistema sprendžiame, kaip Agnes pudelis valgo dešra. Sueda pirma gabaliuka, veliau - antra, o paskui apsilaižo. Na, tik mes gal nesilaižykime..?“

- „Išsprendkime šita lygti ir jums bus ramiau, ir kaimynui, ir šuniukui...“

- „Keturgubas logaritmas kaip matrio?ka - lelytes viena i kita sudetos.“

Ricardas Razmas, matematika.

- „Barbarai dėvėdavo kelnes, nes jie jodinėdavo, o arkliu prakaitas nelabai naudingas odai.“

- „Šią pamoką nevertinsiu, kadangi kalbėjau tik aš - jus ten stenėjot.“

- „Pažiūrėkime i viduramžių paveikslus: visi liūdi, visi apsirengę, ir visu veidai vienodi.“

- „Kasyklose į darbininkus pažiūrėjęs nesuprastum, ar ten žmogus, ar moteris.“

Algis Sindaravičius, istorija.

DĖMESIO!!!

Reikalingas pirmakursis (-ė) arba antrakursis (-ė), mokantis pakankamai gerai filmuoti videokamera.

Šis žmogus gaus išskirtinę teisę filmuoti licejaus įvykius, tvarkyti licejaus videoarchyvus ir vadintis

„CAMERMAN'ų“, taip pratešdamas „CAMERMAN'ų“ dinasitją.

Atsiradus keliems pretendentams, bus renkamas geriausias.

Kreiptis į Vilių iš 3^B.

Kviečiame visus išbandyti NMK...

Jei esi originalus, ar bandai būti toks, tau visada pagelbės „Nekomercinės muzikos klubas“. Tai klubas, kuriame yra kaupiami grupių ir atlikėjų albumai, kurių nenusipirksit paprastose muzikos prekybos vietose. Klubo veiklos kryptis priklauso ir nuo jūsų poreikių, pasiūlymų ir svarbiausia iniciatyvos. Jame gali rasti įrašų, kuriuos ne taip jau lengva rasti... Sistema yra labai paprasta: susirandi CD, kurio nori pasiklausyti, ir už simbolinius 50 ct. gali džiaugtis savo mėgstamu CD dvi savaites. Pinigai, gauti tokiu būdu nuomojant CD, bus naudojami naujiems CD įsigyti.

Vyraujantys stiliai: rock, jazz, jazz-rock, acid-jazz, latin, drum'n'bass...Kompaktinėse plokštelėse yra ir senesnių atlikėjų, taip pat dabartiniai-modernūs įvairių stilių mix'ai.

Grupių sąrašas: Frank Zappa, Pet Methney, Miles Davis, Chick Korea, Led Zeppelin, Future Sounds of London, Groove Armada, Cold Cut, Mo'horizons, Carlos Montoya, Jimi Hendrix, Janis Joplin, Jan Garbarek, Bobby Mc Ferrin, St. Germain, United Future Organization, The Real Group, Paco de Lucia, Irakere, Ronny Jordan, Ten Years After, Akasha ir daug kitų...

Jei susidomėjai, apsilankyk pas R.Jankauską...